

PIET (PIE) PETERS

* 26-06-1935

† 12-10-1999

Lid van 1 okt. 1961 – †
bariton

In Memoriam

† D'r pie vaan Mesjtreech

Ik werd 's-avonds opgebeld door een van de bestuursleden. "Piet Peters is gestorven" zei hij, "hij wordt de 16e begraven en de uitvaartdienst is om 12.00 uur. Kun jij je vrij maken om te zingen'?" Het lag op mijn lippen om te vragen wie Piet Peeters dan wel was maar net op tijd realiseerde ik mij dat het onze collega-zanger was die was overleden. Net als vele anderen kende ik hem beter onder de naam "D'r pie vaan Mesjtreech" en als wij hem wilden plagen noemden wij hem "Inne Sjeng". Zijn dood kwam onverwachts. Hij was bij mijn weten niet ziek geweest en de week daarvoor stond hij nog naast mij op de bühne, zoals dat al jaren het geval was. De mededeling over zijn overlijden maakte dat ik probeerde mij hem voor de geest te halen en daarbij kwam ik erachter dat ik, ondanks al die jaren dat wij vrijwel naast elkaar hadden staan zingen, heel weinig over hem wist. Eigenlijk was er maar één beeld dat bij mij opkwam: Het gebaar waarmee Pie, voordat wij de bühne opgingen, steevast zijn nog brandende sigaar in een koker stak die hij vervolgens in zijn binnenzak van zijn colbert liet verdwijnen om die later weer tevoorschijn te halen en verder op te roker.

Ik kwam erachter dat wij, Pie en ik, in al die jaren nog geen tien woorden met elkaar hadden gewisseld. Pie zei nooit veel. Op de plagerijtjes, die altijd gingen over zijn Maastrichtse afkomst, reageerde hij meestal slechts met een minzame glimlach. Na de repetities bleef hij meestal nog even, om samen met zijn vaste reisgezel Vic nog iets te drinken. Hoelang hij dan bleef weet ik niet, omdat hij net zo onopvallend vertrok als hij aanwezig was geweest. Ik kwam tot de conclusie dat Pie, om het oneerbiedig uit te drukken, een "grijze muis" was geweest. Hoezeer ik mij daarin vergiste bleek later in de week toen ik vernam op welke wijze hij in zijn laatste uren zijn "zaakjes" geregeld had. En

toen ik het gedachteniskaartje onder ogen kreeg dat in de kerk werd uitgereikt en getroffen werd door de indringende en zeer persoonlijke wijze waarop Pie afscheid nam van het leven en van de mensen die hij daarin had ontmoet, wist ik zeker dat Pie geen grijze muis was geweest. Eerder "Ene Sjeng mit ein Sjter" zoals een van de andere zangers hem later omschreef Pie ruste in vrede!

Bron: 4^e Editie Club van 50